

Thema: Als Pasen en Pinksteren op één dag vallen...

Orde van dienst

Voorzang: Psalm 68,1.2

Votum en Groet

Zingen: Psalm 68,3

Lezing van de wet

Zingen: Psalm 81,8.9

Gebed om het licht van de Geest

Lezen: Jesaja 35 en Johannes 20,19-23

Zingen: Psalm 103,1.3

Verkondiging van Johannes 20,21-23

Zingen: Opwekking 58

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Zingen: Gezang 305

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Als Pasen en Pinksteren op één dag vallen...

Kent u die uitdrukking?

Als Pasen en Pinksteren op één dag vallen - dan gaan er dingen gebeuren, die je niet voor mogelijk houdt.

Druiven die groeien aan doornstruiken of een doofstomme die prachtige lofliederen zingt - dergelijke dingen.

Als Pasen en Pinksteren op één dag vallen...

Maar wanneer gebeurt dat nou?

Pinksteren valt toch altijd zeven weken na Pasen?

Daar verander je niks aan.

Daar gaat geen dag van af!

O nee?

Toch wel!

Lees onze tekst nog maar eens aandachtig.

Wat er gebeurde op die eerste dag van de week, toen Christus stralend opstond uit het graf.

Aan de avond van die dag komt Hij bij zijn discipelen.

Zij weten nog niet wat ze moeten denken van alles wat zich die dag heeft afgespeeld.

En plotseling staat Hij tussen hen in en Hij eet met hen en Hij spreekt met hen.

En Hij laat hen de littekens zien van het kruis waaraan Hij stierf.

Wonderlijk!

Wonderlijk!

En dan, op een gegeven moment, blaast Hij op hen en zegt: *Ontvangt de Heilige Geest! (2x)*

Ziet u wel?

Op Pasen ontvangen de discipelen de Heilige Geest, de Pinkstergeest.

Pasen en Pinksteren vallen op één dag!

Dus gaan er dingen gebeuren, die je niet voor mogelijk zou houden.

Druiven die groeien aan doornstruiken en zo.

Precies, dat gebeurt ook.

Let maar op!

In deze dienst verkondig ik u het evangelie van de opgestane Heer, die door zijn dienaren het onmogelijke verricht.

Als Jezus die avond bij zijn discipelen binnenkomt, groet Hij hen met de gebruikelijke groet: *Vrede zij u!*

Zoals nu nog de ene Jood de andere groet. *Sjaloom!*

Van die groet zullen de discipelen niet vreemd hebben opgekeken.

Dat Hij daar zomaar, levend en wel, bij hen in de kamer staat – dát verwondert hen oneindig veel meer.

Maar al gauw verandert hun verwondering in blijdschap.
Hij is het echt!
Hij is het zelf!
Hij is er weer.
Wat heerlijk!

En dan, vertelt Johannes, zegt Jezus voor de tweede keer: *Vrede zij u!*
Dat is toch wel een beetje vreemd.
Als je groet wanneer je ergens binnenkomt, dat is gewoon.
Dat is beleefd.
Maar als je eenmaal binnen bent en je groet dan nog een keer, dat is niet gewoon.

Het is alsof Jezus zeggen wil: *Hebben jullie eigenlijk wel goed gehoord, wat Ik zei?*
Ik zei: Vrede zij u!
Dat wil zeggen: het ga jullie goed.
Het ga jullie in alle opzichten goed.
Ik wil dat jullie leven.
Vrede zij u!
Ik leef en daarom zullen jullie ook leven.
Ik ben door de dood heen gekomen.
En daarom zullen ook jullie niet meer in de dood stuklopen.
Houdt goede moed, mensen.
Het heil gaat door.
Het leven komt.
Bereidt in de woestijn de weg des Heren.
Effent in de wildernis een baan voor onze God.
Elk dal worde verhoogd en elke heuvel en berg worde geslecht.
Want de heerlijkheid des Heren zal zich openbaren.
En heel de aarde zal zien het heil van Jahwe.

En met deze boodschap van dat heil van de gekruisigde en opgestane Heer moeten de discipelen nu op weg.
Daarmee moeten ze de wereld in.
Ze worden uitgezonden.
Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u.

Gelijk, zoals... dat woordje houdt hier niet alleen een vergelijking in.
Het wil niet alleen zeggen, dat de discipelen op dezelfde wijze door Christus worden uitgezonden als Christus door de Vader uitgezonden is.
Het betekent vooral ook dat de zending van de discipelen gegrond is, gefundeerd is op de zending van Christus door de Vader.
Hun zending berust op de Zijne en wordt daardoor gedragen.

Door hun uitzending worden de discipelen opgenomen in de machtige beweging, die uitgaat van het hart van de Vader en die door de overgave van de Zoon in de wereld is binnengedrongen.
Die door de volgelingen van Jezus steeds verder de wereld binnendringen zal.
Omdat de Vader Jezus zo gezonden heeft, daarom stuurt Jezus op zijn beurt nu zijn discipelen er op uit.
Maar het werk dat zij gaan doen is in wezen het werk van Jezus, waartoe Hij door de Vader uitgezonden is.
De verhoogde Heer zet in hen en door hen zijn werk voort.

Hoort u goed: Hij zet zijn werk voort.
Hij zélf!
Hij vergadert, beschermt en onderhoudt zijn Kerk.
Hijzelf!
Dat belangrijke werk laat Hij aan geen ander over.
Dat schuift Hij niet af aan zwakke en feilbare mensen.

Daar blijft Hij zelf volop actief in.

Maar Hij gebruikt daar wel zwakke en feilbare mensen voor.

Die worden door Hem ingeschakeld.

Die zendt Hij de wereld in, gelijk Hij door de Vader gezonden is.

En laten we voor een goed begrip van dit woord er dan ook nog bij bedenken, dat het woord zenden in joodse oren de klank van machtigen heeft.

De gezant is als zijn zender.

Wie hem ontvangt, ontvangt zijn opdrachtgever.

Bij hun uitzending ontvangen de discipelen de volmacht van Jezus, de Redder van de wereld.

Maar dan moet hun spreken en optreden ook overeenstemmen met zijn zending.

Het moet gekenmerkt zijn door dezelfde trekken van liefde en waarheid.

Het moet doortrokken zijn van dezelfde ontferming en zachtmoedigheid.

Wat dat betreft geeft dat woordje gelijk zeker ook een ver-gelijk-ing aan.

En dan lezen we hoe Jezus zijn woord vergezeld doet gaan van een teken.

Hij blaast op hen.

Zijn adem strijkt lichtjes over hen heen.

Symbool van de Heilige Geest.

In het hebreuws en grieks zijn adem en geest hetzelfde woord.

Zoals God de eerste mens zijn adem in z'n neusgaten blies en hem tot leven wekte, zo worden hier de discipelen herschapen in apostelen – zendelingen.

Zo rust Christus hen toe tot zijn werk.

Dat prachtige, maar tegelijk zo moeilijke werk van verlossing en herschepping.

Hij blaast op hen.

Want Hij wil dat ze begrijpen: zo werkelijk als ze zijn adem voelen strijken langs hun gezicht, zo werkelijk is het dat de Geest van God zelf over de wereld vaart, overal waar zij, dienaren van Jezus Christus, hun zending vervullen.

Och, het is allemaal niet zo spectaculair als op de Pinksterdag.

Dan is er het geluid van een geweldige stormwind.

En vlammen schichten boven hun hoofden heen en weer.

En hun tongen komen los in geestdriftige lofprijzing op de grote daden van God

En duizenden komen in de ban van hun woorden en voegen zich bij de gemeente van Christus.

Hier is het allemaal wat stiller en bescheidener:

Pinksteren achter gesloten deuren.

Maar toch onmiskenbaar Pinksteren!

Pinksteren op Pasen!

Wat veel belovend!

De verwachtingen worden op het hoogst gespannen!

Als Pasen en Pinksteren samenvallen, wat mogen we dan wel niet tegemoet zien...

Nu, lees de tekst maar.

Dit is wat er gebeurt:

Christus maakt zijn discipelen tot getuigen van het evangelie van de vergeving van de zonden.

Hij zendt hen de wereld in met de volmacht: *Wie u hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden; wie u ze toerekent, die zijn ze toegerekend.*

En?

Wat vindt u daarvan?

Voldoet het aan uw verwachtingen?

Of bent u een beetje teleurgesteld misschien?

Valt het u tegen?

Voelt u zich een beetje als die verlamde, die bij Jezus werd gebracht door zijn vrienden in de hoop dat de

Heiland raad zou weten met zijn verlamming.

En dan, als de ontknoping van het verhaal moet komen, is er die vreselijke anticlimax.

Want als die verlamde dan vol verwachting opkijkt naar die rabbi, die zich over hem heen buigt, als hij niets anders weet dan die ene brandende vraag: *Zal Hij het werkelijk doen? Zal Hij echt mijn benen beter maken?* –

op dat moment zegt Jezus tegen hem: *Houd maar goede moed, jongen...*

Je zónden worden vergeven.

Is dat eigenlijk niet precies wat velen op het evangelie tegen hebben?

Dat het ons afscheept met zoiets onwezenlijks als de vergeving van onze zonden.

Terwijl we met onze gewone, alledaagse verschrikkelijke ellendigheden blijven zitten.

Dat de honger niet verdwijnt en de oorlog en de misdaad, dat de ziekenhuizen en andere verpleeginrichtingen niet leegstromen.

Dat we ingeklemd blijven tussen de machten van ontbinding en ondergang.

Of is dat het soms wat we altijd weer opnieuw moeten leren, dat het leven – echt: het léven – komt door de vergeving van onze zonden?

Van onze schuld?

De rijkdom van dit woord van de Heiland, van de volmacht die Hij aan zijn dienaren verleent, schittert pas ten volle als we bedenken hoe de Bijbel spreekt over de aard van de zonde.

Daar wordt het wezen van de zonde getekend als een daad, die gericht is tegen de orde en het recht van God.

Zonde is daarom schuld.

Zonde maakt scheiding tussen mens en God; tussen de mens en de bron van het leven.

Zonde snijdt mensen af van de wortel van hun bestaan.

Daarom is de zonde de macht die het leven verziekt, dood knijpt, ontbindt.

De zonde is een kluister.

Schuld is een werkelijkheid tegenover God.

En alleen God kan die werkelijkheid wegdoen.

En waar die werkelijkheid niet wordt weggedaan is de mens levend dood.

Maar waar ze wordt weggenomen, daar bloeit het leven weer heerlijk op.

En nu is dit de heerlijke kracht van de verkondiging die de Heiland aan zijn dienaren opdraagt, dat daardoor de kluisters worden verbroken, als ze de vergeving van de zonden prediken.

De vergeving is een scheppende macht.

Een schéppende macht.

Want daardoor wordt de zondaar gemaakt tot wat hij niet is: een rechtvaardige.

Daardoor worden doden in zonden en misdaden tot leven geroepen.

Doven horen weer het Woord van God.

Verblinden zien weer wie hun Heer is.

Stommen verkondigen zijn lof.

Verlamden huppelen van zielevreugd.

Aan doornstruiken gaan druiven groeien, de vrucht van liefde, blijdschap, vrede, vriendelijkheid, goedheid, trouw e.d.

Want Pasen en Pinksteren vallen samen!

Ja, de kern van het evangelie, is de vergeving van uw schuld.

Dat het dus weer goed is tussen God en u.

En dan staat er in de Bijbel dat die verlamde, die bij Jezus gebracht werd, inderdaad ook nog door Hem beter is gemaakt.

En als die lamme dan opspringt en wegrent, dan is het er voor éven uitgekomen, wat dat betekent als het weer góed is met God.

Hoe waar dat woord van Ps. 103 is: die al uw ongerechtigheden vergeeft... die al uw ziekten geneest, die uw leven verlost van het bederf.

In die volgorde!

En dan kunnen we er niet meer onder uit dat onze genezing en het herstel van alle dingen staat of valt met de vergeving van onze schuld.

Dat ons leven staat of valt met de vrede van God.

Dat het heil van de wereld - tot in het meest materiële toe - niet komt dan alleen doordat God ons groet: *vrede zij u.*

Vrede zij u!

Maar dat het heil van de wereld zo dan ook werkelijk kómt!

Zeker, het gebeurt met ons en met de wereld waarin we leven niet zo overrompend snel als met die verlamde.

Tussen dat eerste woord: *uw zonden worden vergeven!* en dat tweede: *sta op en wandel!* ligt voor ons een hele tijd.

Zo'n lange tijd dat we soms het vertrouwen dreigen kwijt te raken.

Zo'n verschrikkelijk lange tijd, dat we bij tijd en wijle ons boos en teleurgesteld afwenden.

Want we willen toch eindelijk wel eens zién, dat het allemaal niet hopeloos is.

Hopeloos.

Toen eens aan een vooraanstaand man in één van onze vaderlandse kerken werd gevraagd hoe hij de toekomst van de kerk zag, antwoordde hij: *het is hopeloos, maar niet ernstig.*

En datzelfde antwoord zou te geven zijn voor de toekomst van ons volk of van de wereld of van ons persoonlijk - hopeloos, maar niet ernstig.

Dat is een bijzonder hoopvol woord.

Vol namelijk van een hoop, die niet ligt in het verlengde van ónze mogelijkheden, ónze kansen, ónze verwachtingen.

Maar vol van een hoop die daar dwars tegen in gaat.

Het is wel hopeloos met de kerk en met ons volk en met de wereld en met uw leven misschien.

Hopeloos!

Maar toch niet ernstig.

Want God wil toch met ons zijn.

Onze zonden worden kwijtgescholden.

De Geest gaat met ons verder.

En zijn dienaren openen als zijn gevolmachtigden elke samenkomst van de gemeente met zijn groet: *Vrede zij u!*

En dan wórdt het ook vrede!

Gelooft u dat?

Gelooft u Christus' afgezanten op hun woord?

Nee, gelooft u hen op Christus' woord, het evangelie van de kwijtschelding der zonden dat aan hem is toevertrouwd?

Deze boodschap wordt u gebracht door zulke gewone mensen.

Net zo gewoon als die eerste volgelingen van Jezus.

Gewone mensen van vlees en bloed, met stuk voor stuk hun hebbelikheden en eigenaardigheden.

Wat zouden hun woorden toch voor bijzondere betekenis hebben?

Wat voor bijzondere waarde zou u daaraan moeten hechten?

Kunt u wel op hen aan als het om zulke belangrijke dingen gaat?

Want ik hoop, dat dit u duidelijk is: niets in dit leven is van groter belang dan met zekerheid te kunnen vaststellen dat God met uw zonden niet meer rekent.

Nu, u kunt in dit opzicht pas gerust zijn als u zeker weet dat God achter het getuigenis van deze mensen staat.

Dat Hij zelf in hun persoon tot u spreekt.

Zoals de apostel Paulus zegt (2Kor 5,20): *Wij zijn gezanten van Christus, alsof God door onze mond u*

vermaande; in naam van Christus vragen wij u: laat u met God verzoenen.

Wie deze verkondiging verwerpen, die blijven aan hun zonden vastzitten.
En hun zonden blijven aan hen vast zitten.
Banden van de dood blijven hen gekluisterd houden.
Het leven ontgaat hen.
Dat is de donkere schaduwzijde aan de evangelieverkondiging, haar verdrietige bijwerking.

Christus is gekómen om te redden, niet om te veroordelen.
Maar juist zo wordt zijn komst tot een oordeel voor ieder, die Hem als Redder niet wil aanvaarden.
Maar nogmaals, dat is de donkere achterkant van Gods royale en onvoorwaardelijke aanbod van genade en vergeving van schuld.
Van de vrede door het bloed van Christus.

Op grond van dit aanbod herhaal ik nog eens, wat die kerkelijke voorman zei: *Het is met ons wel hopeloos.*
Want wat is er hopelozener dan de dood, de ondergang, waaraan wij ons niet kunnen ontworstelen.

Maar het is niet ernstig.
Want Jezus is opgestaan.
En Jezus heeft zijn Geest gegeven.
Pasen en Pinksteren vallen samen.
Het onmogelijke gaat gebeuren.
Door de Geest van Christus gaat God met ons verder.
Door de dood heen en door de ondergang heen en door alle hopeloosheden heen, naar een nieuwe morgen en een nieuwe toekomst.

Want uw zonden worden vergeven.
En daar gaat het om.
Want als God onze zonden vergeeft dan komt de rest van het heil ook.
Dan is er geen houden meer aan.
Dan komt de rest van het heil ook, voor de gelovigen - maar ook voor de wereld.

Maar dat moet ze natuurlijk wel weten.
Daarom stuurt Christus zijn volgelingen er ook op uit met die boodschap van vrede en heil.
Christus zet de deuren van dat angstvallig gesloten vertrek wijd open.
Ze moeten de straat op, Jeruzalem in, de wereld in.
Er op uit om te zeggen dat aan het kruis God en alle mensen tot elkaar zijn gebracht.
Maar kunnen ze dat?
Zo'n klein groepje mensen!
En dan zo'n wonderlijke, ongelooflijke boodschap.
En een wereld die er eigenlijk helemaal niet op zit te wachten.
Integendeel, er zal heel wat verzet zijn.
Meer dan één volgeling van Jezus kreeg spot te verduren of haat, of zelfs gevangenschap en dood.

Toch stuurt Christus hen er op uit.
Maar niet zonder de hulp van zijn Geest.
En zo zendt Hij vandaag ook ons.
Om midden in de wereld, bij vriend en vijand, bij de burens of in andere landen te getuigen met woord en daad van de opgestane Heer en de vrede die Hij geeft.

Wie zijn vrede wil bewaren in een angstig afgeschermd bestaan, die zal haar verliezen.
Maar wie het risico wil lopen om zijn leven te verliezen in dienst van de Heer, die zal het behouden.
Hij zal merken dat de Heer waarachtig is opgestaan en wij met Hem.

Immers, als Pasen en Pinksteren op één dag vallen, dan kun je wonderen verwachten.
AMEN.

